

Sygn. akt V CNP 25/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi D. O.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w C.

z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt VI Ca [...],

w sprawie z wniosku A. D., Z. D., A. S., E. S., W. S., M. P., S. P., K. X., G. M.,

H. K., T. W., M. W., M. B., T. B. i D. Y.

przy uczestnictwie D. O.

o dokonanie czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu rzeczą wspólną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2016 r.

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 519² § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, wydanego w postępowaniu nieprocesowym, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego postanowienia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 10 września 2015 r. wydanym w postępowaniu nieprocesowym w sprawie o zarząd związany ze współwłasnością oddalił apelację uczestnika postępowania D. O. od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 22 kwietnia 2015 r. w przedmiocie zezwolenia na rozporządzenie rzeczą wspólną na podstawie art. 199 k.c.

D. O. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego prawomocnego postanowienia. Zarzucił mu naruszenie art. 199.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarówno w piśmiennictwie, jak i judykaturze (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08), przyjmuje się, że uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy orzeczenie zostało wydane na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. z uchybieniami odnoszącymi się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Przeciwny pogląd zagrażałby takim wartościom, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c. mającego odpowiednie zastosowanie na podstawie odesłania zawartego w art. 13 § 2 k.p.c. także do skarg dotyczących orzeczeń

wydanych w postępowaniu nieprocesowym, o których mowa w art. 519² k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

Zawarte w skardze D. O. twierdzenia nie zawierają argumentów, które pozwalałyby – wstępnie oceniając - zasadnie wnioskować, iż postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 10 września 2015 r. oddalające apelację skarżącego od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 22 kwietnia 2015 r. jest dotknięte kwalifikowaną sprzecznością z prawem w znaczeniu wyżej przedstawionym.

Mając to na względzie Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi wniesionej przez D. O..

aw

aj